

Antidogma - A Nyugat vabankra játszik Szíriában

2013 szeptember 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Napjaink szíriai kontextusában „Nyugat” alatt az angolszász és arab vallási-politikai puritanizmusok (kálvinizmus és vahabizmus) perverz cinkosságát értjük, amelyhez az európai elitek szervilizmusa szolgáltat agitprop háttérrel.

Mára teljesen egyértelművé vált, hogy az állítólagos „szíriai tavasz” nem más, mint polgárháborúnak álcázott külföldi agresszió, vagyis egy nemzetközi konfliktus, amely büntetlenül annak is mutatkozik.

Immáron két éve a f?sodratú média naponta prognosztizálja a rebellió azonnali gy?zelmét, amely azonban egyre bizonytalanabbnak látszik, dacára a nyugati hatalmak masszív fegyverszállításainak, Szaúd-Arábia és Katar anyagi, Törökország (többé-kevésbé közvetlen) katonai támogatásának, valamint a mindenhol Szíriába özönl? külföldi fanatikusok fokozódó szerepvállalásának.

Ez utóbbi fejlemény ugyanakkor könnyedén kétél? fegyverré válhat a Nyugat számára, amint azt – többek között – Afganisztán, Irak és Líbia példája is bizonyítja.

Az amerikaiak azonban, akárcsak egykor a Bourbonok, úgy t?nik, semmit sem tanultak, még a saját kárukon sem, viszont mindent elfelejtenek. Már Izrael figyelmeztetésére sem hallgatnak, pedig a térség átalakuló er?viszonyaira való tekintettel a cionista entitás semmiképpen sem veheti félvállról Szíria „irakizálódását”.

Nilván nem véletlen, hogy a MEMRI, ez a formálisan Washingtonban székel?, de valójában izraeli köt?dés? think tank már tavaly megkondította ezzel kapcsolatban a vészharangot. November 15-én ugyanis az algériai Echorouk magántévé egyik dokumentumfilmjére hivatkozva arról számolt be, hogy „külföldi harcosok (muhadzsurun) érkeztek Szíriába a rendszer elleni harcra, köztük nagy-britanniai, franciaországi, magyarországi, németországi, balkáni, svédországi és csecsenföldi muszlimok, valamint egy chilei konvertita, aki meghalt a harcok során. A filmben részletek láthatók az aleppói Ahrar al-Sam brigádok f?nökével, Abu Ahmaddal készült interjúból, aki arról beszélt, hogy az Aszad-rezsim megdöntése után reményei szerint egy iszlám állam fog létrejönni”.

Azóta a külföldi dzsihadisták szíriai jelenléte és egy új kalifátus létrehozására irányuló szándéka olyannyira nyílt titok, hogy azt már a nyugati média sem képes elkend?zni, noha kétségtelenül mesteri szinten ?zi az önmegvalósító próféciaák terjesztését.

A közvélemény kondicionálása persze mindig is az egyik kötelez? el?feltétele volt a rendszerint humanitáriusnak álcázott NATO-intervencióknak, ez azonban Szíria kapcsán mostanában érdekes módon lekerült a napirendr?l.

Hangfogó került az Aszad-rezsim állítólagos tömegpusztító – adott esetben vegyi – fegyvereivel kapcsolatos átlátszó propagandaszólamokra is. Mi következik ebb?l? Egyrészt az, hogy ezek nyilván sohasem jelentettek valós fenyegetést, másrészt pedig az, hogy a helyzet alapjában változott meg, és a nyugati koalíció immáron nem forszírozza a közvetlen katonai beavatkozást.

Vajon mi állhat a habozásuk hátterében? Talán az orosz határozottság, amely a tartuszi katonai támaszpont körüli

tengeri jelenlétük megerősítésében konkretizálódott? Vagy a Szíriának végül mégiscsak leszállított szuperszonikus SZ-300 PMU-2 föld-levegő mobil rakétarendszer, amely egy csapásra véget vetett a nyugati légi fölénynek a szíriai légtérben? Esetleg a Muzulmán Testvérek egyiptomi győzelme, amely hangsúlyos instabilitási tényezőként jelentősen megváltoztatta a térség geopolitikai leosztását? E tekintetben szembeötlő az amerikaiak egy újabb következetlensége. Washington ugyanis Szíriában a világi Bász-rendszer elleni felforgató harcában lényegében a Muzulmán Testvérekre támaszkodik, mint egyedüli politikai mozgalomra, amely mélyen beépült a többségében szunnita társadalmi szövetbe.

Ugyanakkor az Obama-adminisztráció felvetette a terrrorszervezetek feketelistájára a szíriai lázadás lánzsahegyét alkotó al-Nuszra Front dzsihadista csoportot, az iraki al-Kaida helyi fiókszervezetét, amely időközben a „futottak még” kategóriába számította a nyugatiak favoritjának számító, ún. Szabad Szíriai Hadsereget.

Ha Washington, London és Párizs óhajának megfelelően Szíria végül elesik, egy damaszkuszi új iszlamista állam Jordániára is közvetlen fenyegetést fog jelenteni.

Könnyen elképzelhető egyébként, hogy a Nyugat mindeddig engedelmes bábjaként viselkedő hasemita királyság feláldozása már benne van az izraeli–palesztin konfliktus regionális rendezésének tervében: Jordániát Ciszjordániáért cserébe. Egy másként megoldhatatlan nézeteltérés lakosságcsérével történő megoldása, amely csak az ún. „Nagy Kelet Kezdeményezés”, vagyis a Gibraltártól az Indusig terjedő teljes iszlám élettér amerikai–izraeli stratégiák által elképzelt általános földrajzi és politikai átrendezése keretében valósítható meg.

Így válik érthetővé az egymást követő amerikai kormányok igencsak inkoherens közel-kelet politikája is, amely gyakorlatilag az eseményekkel való sodródás látszatát mutatja. Akárcsak egy a fék és a gázpedál között vacilláló, esetlen tanulóvezető az autóját, az amerikaiak is kétségbeesetten igyekeznek kontrollálni az állandó forrongásban lévő Közel-Kelet potenciális láncreakcióit.

Az a tény tehát, hogy Szíriában a Muzulmán Testvérek támogatásával remélik korlátozni legszélsőségesebb elemeik – az al-Nuszra Front és a harctéren hemzsegő szalafista / takfirista katibák – ártalmosságát, egyáltalán nincs ellentmondásban az arra irányuló akaratukkal, hogy mindent elkövessenek ugyanezen iszlamisták féken tartására Egyiptomban, a katonai puccsot is beleértve. *Historia est magistra vitae*. Washington azonban szokásához híven ismét figyelmen kívül hagyja ezt a régi latin bölcsességet, és nem hajlandó tanulni az általa létrehozott gólemek történetéből.

Az al-Kaida valójában csak az emblémája ugyanazon kauzalitás-láncolatok változatlan ismétlődésének, amikor a háborús uszítók kreatúrái elkerülhetetlenül óvatlan gazdáik ellen fordulnak. Az amerikai diplomácia és a CIA közel-keleti szövetségi politikája egyre inkább emlékeztet Daidalosz labirintusára, amelyből csak úgy juthatnának ki, ha a józan ész vezetné őket Ariadné-fonalaként. Máskülönben minden esély megvan rá, hogy Minótauroszt rajtuk vesz posztumusz revánsot.

Gazdag István - demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
